

Arrest

nr. 299 043 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 7 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten S. VAN ROMPAEY & L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou reeds sinds 2006 in België verblijven en doorliep gedurende haar verblijf in België vruchteloos meerdere procedures inzake internationale bescherming, humanitaire en medische regularisatie.

1.2. Verzoekster diende op 1 december 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 8 juni 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 10 juni 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2021 werd ingediend door :

G.(…), A.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Algerije

geboren te (…) op (…)

+ 1 kind:

G.(…), R.(…) (R.R. …)

nationaliteit: Algerije

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 16.11.2006 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 19.01.2007 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Een tweede VIB werd ingediend op 25.02.2019, dit werd op 22.11.2019 afgesloten door het CGVS met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen niet in beroep. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan twee maanden voor de eerste procedure en iets minder dan negen maanden voor de tweede procedure – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat het aangehaalde element betreft dat betrokkene niet in de mogelijkheid zou verkeren om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Algerije, waar zij zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een buitengewone omstandigheid uit te maken. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beweert verder dat haar moeder een gewelddadige dood stierf op 24.06.2020 tengevolge waarvan een strafonderzoek werd opgestart. Ter staving hiervan legt zij een attest voor van de aangifte begrafenis, waarbij er toestemming verleend wordt om de begrafenis uit te voeren. Echter, dit attest vermeldt enkel dat de persoon in dit attest overleden is, betreffende een gewelddadig overlijden. Dit attest levert aan betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij in haar land van herkomst geen netwerk heeft waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat zij niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen

verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het staat betrokkene daarnaast vrij om voor de terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben om niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privéleven dat zij in België zou opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte en diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Hieruit blijkt ook niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat zij sinds 2005 ononderbroken bij haar zus zou gewoond. Hier dient opgemerkt te worden dat blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij sinds 2007 niet op hetzelfde adres als haar zus woonde, thans zijn zij ook niet op hetzelfde adres ingeschreven, dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Algerije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe een doktersattest toe dat zij zwanger is dd. 14.01.2020, facturen van het ziekenhuis en een attest dd. 09.09.2019 dat zij epilepsie heeft. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Uit dit medisch attest blijkt niet dat de gezondheidstoestand van mevrouw haar verhindert te reizen. Ook is het attest van zwangerschap daterend van 14.01.2020, zij is drie jaar geleden bevallen, dit hindert haar op vandaag niet om te reizen. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen.

Betrokkene beweert dat zij de zorg van haar zus nodig heeft omwille van medische redenen. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mevrouw mantelzorg zou nodig hebben. Ook dient opgemerkt te worden, zoals hierboven reeds gesteld, dat betrokkene niet op hetzelfde adres ingeschreven staat als haar zus.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevond in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om twee asielprocedures in België op te starten en geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde zou zijn dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene beide landstalen machtig zou zijn, dat zij een inburgeringscursus volgde, dat zij zich aansloot bij Onafhankelijk Ziekenfonds, dat zij stipt haar rekeningen zou betalen en reeds diverse goederen aankocht, dat zij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat zij een Belgische bankrekening opende, dat zij hier een groot aantal vriendschappen en een sociaal netwerk uitbouwde, dat zij zich bijzonder goed thuis voelt in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster zet haar eerste middel als volgt uiteen:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98. nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Algerije, waar zij inderdaad opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard de facto onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;

Verzoekster diende inderdaad in het verleden asielaanvraag in, welke jammer genoeg werd afgewezen;

De vrees van verzoekster is evenwel nog steeds actueel, temeer nu ook de moeder van verzoekster, Mevrouw R.(...) L.(...), recent een gewelddadige dood stierf op 24 juni 2020, tengevolge waarvan strafonderzoek werd opgestart;

Het staat dan ook vast dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst eveneens de dood zal vinden;

Daarnaast heeft verzoekster over de période 1995 - 2005 in Nederland verbleven en is zij slechts voor een zeer beperkte période naar Algerije teruggekeerd, nu zij reeds sedert 2 oktober 2006 in België verblijft en asiel aanvroeg;

Verzoekster heeft dan ook geen enkele binding met Algerije, waar zij evenmin over enige bron van inkomsten kan beschikken, noch een onroerend goed heeft en waar er sedert het overlijden van haar moeder, ook geen familieleden meer verblijven: De vader van verzoekster is immers overleden in 2007;

Verzoekster behoeft dan ook de ondersteuning van haar zus, G.(...) H.(...), bij wie zij ook thans nog inwoont en met wie zij zowel in Algerije, Nederland als België ononderbroken heeft samengeleefd;

Voor verzoekster is het dan ook onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst nu zij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Zoon van verzoekster is zelfs in België geboren, in zoverre dat hij dan ook geen enkele band heeft met Algerije, alwaar hij nog nooit heeft verbleven;

Verzoekster verblijft inderdaad reeds geruime tijd in België en deed al het nodige teneinde zich ten voile te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en mocht alhier zelfs diverse tewerkstellingen uitvoeren, in zoverre dat verzoekster na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag kan gaan;

Bij terugkeer naar haar land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om haar op te vangen;

Bij terugkeer naar haar land van herkomst kan verzoekster dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte période;

Verzoekster is bovendien ongehuwd, zodat er in Algerije dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen, hetgeen in de Algerijnse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is;

Verzoekster, welke volkomen is aangewezen op haar familieleden, kan dan ook onmogelijk in Algerije op zichzelf overleven, temeer nu verzoekster in Algerije over geen enkel roerend, noch onroerend goed, beschikt;

Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich immers in België;

Verzoekster verblijft immers sinds oktober 2006 ononderbroken in België en voorheen vanaf 1995 tot 2005 in Nederland, en deed al het nodige teneinde zich ten voile te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren;

De band met haar land van herkomst, waar zij reeds sedert 1995 niet meer verblijft, is dan ook bijzonder klein geworden;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen allé redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, in Algerije, niet meer over een vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen, nu haar beide ouders overleden zijn en haar zus in België verblijft;

Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;

Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Terugkeer van verzoekster betekent een scheiding van haar zus welke haar zowel financieel als mentaal ondersteunt, met allé gevolgen van dien;

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Het is voor verzoekster dan ook niet mogelijk om in Algerije een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Er kan verder evenmin verwacht worden dat de zus van verzoekster, met haar gezin, welke alien over een legaal verblijf beschikken, naar Algerije zouden verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben;

De aanvraag tot regularisatie zou inderdaad enkele maanden in beslag nemen;

Er is in casu minstens sprake van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar zus, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zou bevinden;

Verzoeker kan bij terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen zij reeds op 12-jarige leeftijd heeft verlaten, dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte période;

Verzoekster lijdt verder aan epilepsie, waardoor opvang en toezicht van haar zus, noodzakelijk is;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers reeds jaren in België verblijft en alhier haar leven opbouwde, haar zoon alhier school volgt en verzoekster zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers allé mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met allé elementen van het dossier inch elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in allé redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster stelt hierbij het volgende:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Algerije terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, haar zoon naar school gaan en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;"

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus op afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot die motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 december 2021 volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“Normalerwijze dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België;

Een buitengewone omstandigheid is vooreerst niet hetzelfde als overmacht, hetgeen betekent dat het voor cliënte onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen; (zie Omzendbrief dd. 9.10.1997 betreffende de toepassing van artikel 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14.11.1997)

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor client “onvoorzienbaar” is: “Niet het onvoorzienbare of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene: RvSt. Nr. 60.962, 11.07.96, TVR 97, p. 385)”

De buitengewone omstandigheden mogen inderdaad zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van cliënte zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan repatriëerd worden;

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient inderdaad een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Het begrip buitengewone omstandigheden is evenwel nergens omschreven in de wet zodat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is;

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen”;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat cliënte niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Algerije, waar zij inderdaad opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg; (stuk 4-6)

Cliënte diende inderdaad in het verleden asielaanvraag in, welke jammer genoeg werd afgewezen;

De vrees van cliënte is evenwel nog steeds actueel, temeer nu ook de moeder van cliënte, Mevrouw R.(...) L.(...), recent een gewelddadige dood stierf op 24 juni 2020, tengevolge waarvan strafonderzoek werd opgestart; (stuk 13)

Het staat dan ook vast dat cliënte bij terugkeer naar haar land van herkomst eveneens de dood zal vinden; Daarnaast heeft cliënte over de période 1995 - 2005 in Nederland verbleven en is zij slechts voor een zeer beperkte période naar Algerije teruggekeerd, nu zij reeds sedert 2 Oktober 2006 in België verblijft en asiel aanvraag; (stuk 7-11)

Cliënte heeft dan ook geen enkele binding met Algerije, waar zij evenmin over enige bron van inkomsten kan beschikken, noch een onroerend goed heeft en waar er sedert het overlijden van haar moeder, ook geen familieleden meer verblijven; De vader van cliënte is immers overleden in 2007; (stuk 13-13)

Cliënte behoeft dan ook de ondersteuning van haar zus, G.(...) H.(...), bij wie zij ook thans nog inwoont en met wie zij zowel in Algerije, Nederland als België ononderbroken heeft samengeleefd;

Voor cliënte is het dan ook onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst nu zij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Client verblijft immers sinds Oktober 2006 ononderbroken in België en voorheen vanaf 1995 tot 2005 in Nederland, en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren; (stuk 4-11)

De band met haar land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijft, is dan ook bijzonder klein geworden;

Het volledige sociale en familiale leven van cliënte situeert zich immers in België, waar ook haar enige kind is geboren; (stuk 3)

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle menselijkheid ingaan, nu client zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt, temeer nu zij reeds op minderjarige leeftijd Algerije heeft verlaten;

Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van cliënte mensonwaardig om haar uit te wijzen;

Cliënte heeft inderdaad geen enkele band meer met Algerije, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar zus verblijft, enorm is;

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van cliënte te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Algerije om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Cliënte verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënte in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Cliënte kan zich dan ook wel degelijk beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin;

.Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Terugkeer van cliënte betekent een scheiding van haar zus, met wie zij reeds haar hele leven samenwoont en welke haar zowel financieel als mentaal ondersteunt, met alle gevolgen van dien;

De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Het is voor cliënte dan ook niet mogelijk om in Algerije een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl cliënte zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Er kan verder evenmin verwacht worden dat de zus van cliënte naar Algerije zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band meer hebben;

De aanvraag tot regularisatie zou inderdaad enkele maanden in beslag nemen;

Er is in casu minstens sprake van een prangende humanitaire situatie, nu cliënte indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar enig nog in leven zijnde familielid, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Daarnaast situeert het volledige sociale en familiale leven van cliënte zich in België;

Bij terugkeer naar haar land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om cliënte op te vangen;

Cliënte kan bij terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen zij reeds op 12-jarige leeftijd heeft verlaten, dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode;

Cliënte lijdt verder aan epilepsie, waardoor opvang en toezicht van haar zus, noodzakelijk is; (stuk 16)

Het is voor cliënte in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst;

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat cliënte niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;"

2.8. In haar middel brengt verzoekster vooraf in herinnering dat de 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet betrekking hebben op de elementen die het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

Daarna herkaut verzoekster de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen. Zo stelt zij dat zij in geval van een terugkeer naar Algerije "*opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg*". Verzoekster verwijst hierbij naar de vrees die zij had ingeroepen in het kader van haar procedure inzake internationale bescherming, en stelt dat deze nog actueel is omdat haar moeder op 24 juni 2020 een gewelddadige dood stierf en dat naar aanleiding daarvan een strafonderzoek werd opgestart. Zij herhaalt ook dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst en bij niemand in Algerije terecht kan. Zij wijst op haar langdurig verblijf in België sinds 2006, de banden met haar zus en haar gezinsleven in België, waar haar zoon geboren is. Naar het oordeel van verzoekster dient haar privé- en gezinsleven gerespecteerd te worden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

2.9. In zijn beslissing overloopt de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekster doorlopen procedures inzake internationale bescherming en overweegt vervolgens dat de thans door verzoekster zowel in haar aanvraag om machtiging tot verblijf als in haar eerste middel aangehaalde vrees om te worden blootgesteld aan geweld in geval van een terugkeer naar Algerije niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs: "*Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een buitengewone omstandigheid uit te maken. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*" Naar aanleiding van verzoeksters betoog, dat haar moeder een gewelddadige dood stierf, wordt in de beslissing het volgende gesteld: "*Betrokkene beweert verder dat haar moeder een gewelddadige dood stierf op 24.06.2020 tengevolge waarvan een strafonderzoek werd opgestart. Ter staving hiervan legt zij een attest voor van de aangifte begrafenis, waarbij er toestemming verleend wordt om de begrafenis uit te voeren. Echter, dit attest vermeldt enkel dat de persoon in dit attest overleden is, betreffende een gewelddadig overlijden. Dit attest levert aan betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*"

Wat het gebrek aan bindingen met haar land van herkomst betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: "*Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het staat betrokkene daarnaast vrij om voor de terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben om niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*"

Naar aanleiding van het door verzoekster aangevoerde privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privéleven dat zij in België zou opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte en diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Hieruit blijkt ook niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

(...)

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Algerije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om

activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in precair verblijf bevond in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om twee asielprocedures in België op te starten en geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021)."

In haar middel herhaalt verzoekster de weinig waarheidsgetrouwe bewering dat zij steeds met haar zus zou hebben samengeleefd. In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: "Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat zij sinds 2005 ononderbroken bij haar zus zou gewoond. Hier dient opgemerkt te worden dat blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij sinds 2007 niet op hetzelfde adres als haar zus woonde, thans zijn zij ook niet op hetzelfde adres ingeschreven, dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Verzoekster wijst in haar eerste middel ook op haar epilepsie, waardoor opvang en toezicht door haar zus noodzakelijk zouden zijn. In de beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: "Betrokkene beroept zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe een doktersattest toe dat zij zwanger is dd. 14.01.2020, facturen van het ziekenhuis en een attest dd. 09.09.2019 dat zij epilepsie heeft. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Uit dit medisch attest blijkt niet dat de gezondheidstoestand van mevrouw haar verhindert te reizen. Ook is het attest van zwangerschap daterend van 14.01.2020, zij is drie jaar geleden bevallen, dit hindert haar op vandaag niet om te reizen. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen. Betrokkene beweert dat zij de zorg van haar zus nodig heeft omwille van medische redenen. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mevrouw mantelzorg zou nodig hebben. Ook dient opgemerkt te worden, zoals hierboven reeds gesteld, dat betrokkene niet op hetzelfde adres ingeschreven staat als haar zus."

Met betrekking tot verzoeksters integratie-inspanningen, die ook in haar eerste middel in herinnering worden gebracht, wordt in de beslissing het volgende gesteld: "De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene beide landstalen machtig zou zijn, dat zij een inburgeringscursus volgde, dat zij zich aansloot bij Onafhankelijk Ziekenfonds, dat zij stipt haar rekeningen zou betalen en reeds diverse goederen aankocht, dat zij in België naar de dokter en de tandarts gaat, dat zij een Belgische bankrekening opende, dat zij hier een groot aantal vriendschappen en een sociaal netwerk uitbouwde, dat zij zich bijzonder goed thuis voelt in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980." Zoals de verwerende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aanstipt in haar nota met opmerkingen, kunnen elementen van integratie slechts in een zeer uitzonderlijke constellatie als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden, bijvoorbeeld als het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen ten aanzien van publieke overheden. Verzoekster toont niet aan dat zij dergelijke verstrekkende engagementen zou zijn aangegaan.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekster het in haar middelen in wezen oneens is met de beoordeling van de elementen uit de aanvraag. Het louter oneens zijn met de appreciatie van de gemachtigde van de

staatssecretaris kan evenwel onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 april 2003, nr. 118.725). Verzoekster bestempelt de argumenten als onjuist, stereotiep en algemeen, maar zij weerlegt in haar middelen geen enkele feitelijke vaststelling en zij brengt geen gegevens aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn overwegingen te concluderen dat *“de aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”*

2.11. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

De beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN